Р Е Ш Е Н И Е
№ 42277

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6962** по описа за **2026** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), с адрес: [населено място], [улица], представлявана от председателя на Управителния съвет, подадена чрез пълномощника юрк. Д. Д. Д., против Решение № 1474 от 27.04.2026г., постановено по НАХД № 20261110203912 по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 3-ти състав, с което е отменен Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на „Градски транспорт – Перник“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2 500,00 лева (с левова равностойност 1 278,23 евро), за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.
С касационната жалба се иска отмяна на първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касаторът оспорва изводите на районния съд, че към датата на нарушението не е съществувала законова възможност за ангажиране на административнонаказателната отговорност за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез

издаване на електронен фиш. Поддържа, че разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично във връзка с чл. 167а, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП, чл. 187а, ал. 4 и ал. 5 от ЗДвП и чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, от които се извеждало общото намерение на законодателя за приложимост на опростената процедура с електронен фиш за всички нарушения, свързани с неизплащане на дължими такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП). Наред с това твърди, че задължението за уведомяване по чл. 10б, ал. 7 и ал. 8 от ЗП е възложено на доставчиците на декларирани тол данни, а не на АПИ, както и че електронният фиш съдържа всички императивни реквизити по чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. По тези съображения моли за отмяна на първоинстанционното решение и за постановяване на ново решение по същество, с което електронният фиш да бъде потвърден като законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на насрещната страна.
В съдебно заседание касаторът Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не изпраща процесуален представител.
Ответникът по касация – „Градски транспорт – Перник“ ЕООД, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. С писмен отговор и писмена молба от 30.09.2026г., подадени от пълномощника адв. К., оспорва касационната жалба като неоснователна. Поддържа, че първоинстанционният съд е приложил правилно материалния и процесуалния закон, като към датата на извършване на деянието (14.08.2023г.) законът не е предвиждал издаване на електронен фиш за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Излага съображения, че електронният фиш страда от съществени пороци във формата и фактическото описание на деянието, не са изпълнени изискванията за предварително уведомяване по чл. 10б, ал. 7–8 от ЗП, а наложената фиксирана имуществена санкция от 2 500,00 лева за частично неплатена такса в незначителен размер противоречи на принципа на пропорционалност, заложен в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО и практиката на Съда на Европейския съюз. Моли оспореното съдебно решение да бъде оставено в сила и претендира присъждане на сторените пред касационната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Яни Костов, дава заключение за неоснователност на касационната жалба и намира, че решението на Софийския районен съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.
Административен съд – София-град, XXVII касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата, обсъди наведените касационни основания и доказателствата по делото и извърши служебна проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218 от АПК, намира за установено следното:
Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за която решението на районния съд е неблагоприятно, и срещу акт, подлежащ на касационен съдебен контрол по реда на чл. 63в от ЗАНН.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
От фактическа страна първоинстанционният съд е установил следното:
На 14.08.2023г. в 12:05 часа, с техническо устройство № 10191, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, позиционирано на път А-6 км 60+705 в [община], с посока нарастващ километър, е засечено движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, на пътно превозно средство – автобус марка „М.“, модел „С. 12 ЦНГ“, с регистрационен номер Р., с технически допустима максимална маса 19 200 кг, брой оси 2, екологична категория ЕВРО VI D, без ремарке, собственост на „Градски транспорт –

Перник“ ЕООД. В системата е отчетено, че за превозното средство частично не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за превозното средство е била закупена маршрутна карта, но заплатената категория е била по-малка от измерената от техническото средство.

Въз основа на генерираните данни от АПИ е издаден Електронен фиш № [ЕГН], с който на „Градски транспорт – Перник“ ЕООД за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 2 500,00 лева (1 278,23 евро). На дружеството е определена за заплащане и такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 30,00 лева (15,34 евро), като е указана възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП в размер на 150,00 лева (76,69 евро) в 14-дневен срок от получаването на фиша.

За да отмени обжалвания електронен фиш, Софийският районен съд е приел, че административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като към датата на констатиране на нарушението (14.08.2023г.) законът не е предвиждал възможност за ангажиране на отговорността по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез издаване на електронен фиш по реда на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Районният съд е посочил, че приложимият процесуален ред е бил общият ред по чл. 189е от ЗДвП чрез съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление, а изменението на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (в сила от 13.02.2024г.) няма обратно действие. Наред с това съдът е констатирал съществено противоречие между фактическото описание на деянието в електронния фиш и посочената нарушена законова разпоредба, както и неспазване на процедурата за уведомяване и доброволно доплащане по чл. 10б, ал. 7–8 от ЗП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно като краен правен резултат.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд за липса на нормативно основание за издаване на електронен фиш за процесното деяние към момента на неговото извършване.

Съгласно чл. 39, ал. 4 от ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби и имуществени санкции, за което се издава електронен фиш. И. на електронния фиш представлява строго ограничено изключение от общия ред за образуване и провеждане на административнонаказателно производство чрез съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление, уреден в ЗАНН и чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Поради санкционния си характер това изключение не подлежи на разширително тълкуване и изисква недвусмислено, точно и предварително установено материалноправно и процесуално основание в действащия закон към момента на извършване на деянието (чл. 2, ал. 1 от ЗАНН и чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове).

В приложимата към датата на деянието (14.08.2023г.) редакция на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (обн., ДВ, бр. 105 от 2018г., в сила от 01.01.2019г.) законодателят изрично е предвидил възможност за издаване на електронен фиш в отсъствието на контролен орган и нарушител единствено „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3“. Текстът на закона към посочената дата не е обхващал нарушенията по чл. 179, ал. 3а и ал. 3б от ЗДвП. Едва с изменението на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП със Закона за изменение и допълнение на Закона за пътищата (обн., ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024г.) обхватът на разпоредбата е разширен и текстът предвижда: „При нарушение по чл. 179, ал. 3 – 3б… може да се издава електронен фиш“. Тази законодателна промяна има действие занапред и не санира процесуалната

незаконосъобразност на електронните фишове, издадени за деяния преди 13.02.2024г. при липсата на изрична законова норма, овластяваща административния орган да приложи тази опростена процедура.
Неоснователни са доводите в касационната жалба за извеждане на компетентност за издаване на електронен фиш чрез систематично тълкуване на нормите на чл. 167а, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП, чл. 187а, ал. 4 и ал. 5 от ЗДвП и чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП. Посочените разпоредби уреждат технически правила за поддържане на информационната система, правила за освобождаване от отговорност при посочване на водач и препращащи норми относно влизането в сила на актовете. Те не могат да заместят липсващата към релевантния момент законова нормативна делегация в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Държавната принуда в административнонаказателното производство може да се упражнява единствено в пределите на изрично предоставената от закона компетентност и по строго установения процесуален ред. Неспазването на реда за провеждане на производството чрез съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление по чл. 189е от ЗДвП съставлява съществено процесуално нарушение, което само по себе си е достатъчно основание за отмяна на оспорения електронен фиш.
Правилни са и изводите на първоинстанционния съд за допуснато нарушение на правото на защита поради неяснота и противоречие във фактическите признаци на вмененото нарушение. Разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП регламентира задължение на собственика да не допуска движение на ППС без заплатени пътни такси, докато в текстовата част на електронния фиш е описано пряко участие и извършителство при движението на превозното средство. Освен това във фиша не са посочени конкретният размер на незаплатената дължима тол такса, начинът на нейното изчисляване и дължината на изминатия участък, което лишава санкционираното лице от възможността да разбере в пълен обем параметрите на отговорността си.
За пълнота на изложението следва да се посочи, че издаденият електронен фиш е незаконосъобразен и поради противоречие с принципа на пропорционалност, закрепен в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и чл. 49, ал. 3 от Хартата на основните права на ЕС. С Решение от 21.11.2024г. по дело С-61/23 (Е. ЕООД срещу АПИ) и Решение от 22.03.2017г. по съединени дела С-497/15 и С-498/15 (Euro-T. и Spirbl-Gйp) Съдът на Европейския съюз постанови, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО не допуска система от санкции, която предвижда налагане на имуществена санкция с фиксиран абсолютен размер за всички нарушения на задължението за заплащане на пътни такси, независимо от техния характер, тежест, изминато разстояние и размер на неплатената такса, включително когато системата предвижда възможност за освобождаване от отговорност чрез заплащане на фиксирана компенсаторна такса. Налагането на санкция в размер на 2 500,00 лева (1 278,23 евро) за частично неплатена такса в незначителен размер при предварително закупен маршрутен документ с несъответстваща категория е явно несъразмерно и нарушава принципите на съюзното право, с чието задължително тълкуване националният съд е длъжен да се съобрази.
По изложените съображения касационната инстанция намира, че Решение № 1474 от 27.04.2026г., постановено по НАХД № 3912/2026г. по описа на Софийски районен съд, 3-ти състав, е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН на ответника по касация „Градски транспорт – Перник“ ЕООД следва да бъдат присъдени сторените разноски за касационното производство за адвокатско възнаграждение в размер на 280,00 евро, чието реално заплащане в брой е надлежно удостоверено с приложения по делото Договор за правна защита и

съдействие № 45855 от 24.09.2026г., като направеното от касатора възражение за прекомерност е неоснователно с оглед съответствието на договорения хонорар с минималните размери по Наредба № 1 от 09.07.2004г.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XXVII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1474 от 27.04.2026г., постановено по НАХД № 20261110203912 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.
ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на „Градски транспорт – Перник“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата в размер на 280,00 (двеста и осемдесет) евро, представляваща сторени пред касационната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: